

Johann Schmidt (1895–1977, 5-a ĉifalo 1950–1977) estis profesia muzikisto, studinta en Frankfurto. Li laboris kiel pianisto en kinejoj – tiun karieron fiaskigis la invento de sonfilmo, poste li trovis postenon en privata lernejo. Pri Volapük li eksciis dum la unua mondmilito, sed nur en 1923 li akiris lernolibrojn. La lingvo iĝis lia ĉiutage praktikata pasio, kiu bonefike okupis lin en la malfacilaj tempoj de la dua mondmilito. Li ekzameniĝis kaj iĝis profesoro de Volapük, kolektis bibliotekon de 300 libroj en Volapük, verkis ties vortaron kaj historion («Jenotem valemepüka Volapüka», 1964), de li venas ankaŭ la listo de Volapük-klubo, gazetoj kaj la bibliografio, kiu entenas 1065 eldonaĵojn.

Filippus Johann Krüger (1911–1992, 6-a ĉifalo 1977–1983) nederlandano, estis lingvisto, lingvoinstruisto kaj poligloto (li fondis «Societas Polyglottica Universalis» en Amsterdamo). Konatas liaj scipovoj de la lingvoj germana, latina, nederlanda, finna, estona, rusa, frisa, altgermana, malalt-saksa, Esperanto, Ido, Pan-Kel, Uropi, Neo, Interlingue, Interlingua, Novial, Unitario, Intal. Volapukon li lernis en 1937, trapasis ĉiujn ekzamenojn ĝis profesoreco en 1951, verkis diverslingvaj vortarojn de Volapük, kunlaboris kun la ĉifaloj Sprenger kaj Schmidt, en 1956 iĝis redaktoro de «Volapükagased pro Nedānapükans» (inter 1958–1962 *Volapükagased*), verkis multajn artikolojn kaj estis sekretario de la Federacio de Volapük-klubo.

Brian Reynold Bishop (*1934, 7-a ĉifalo 1984–2014), anglo, studis lingvojn francan, hispanan kaj latinan, laboris kiel ŝtatoŭficisto kaj estas aktiva en la movado por la viva latina (kiel «Episcopus Brennus»). En 1950 li esperantistiĝis; tio vekis lian intereson pri aliaj planlingvoj. Li havigis al si gramatikon kaj vortaron de Volapük kaj komencis korespondadi kun Arie de Jong, poste kun Johann Schmidt kaj Johann Krüger. En la jaro 1979, kiam plenumiĝis la jarcento de Volapük, li alskribis kelkajn ĵurnalojn kaj televidstaciojn, kiuj montris intereson – tial li fondis la volapukan centron *Zānabūr Volapüka* kaj akiradis materialojn, ĉefe el la kolekto de Johann Krüger. Li tradukadis el Volapük en Esperanton, kompilis gramatikon kaj vortaron, verkis artikolojn. Li konsentis kun Johann Schmidt, ke ne plu eblas revivigi la movadon nek atingi la celon de Volapük, sed la tasko de la nunaj ĉifaloj estas konservi ĝin kaj „prizorgi, samkiel oni prizorgas la antikvan grekan...” La saman opinion havas lia posteulo, kiun Bishop nomumis „vicĉifalo” (vicĉifalo) en 2012.

Hermann Philipps (*1946, 8-a ĉifalo ekde 2014), germano, pensiulo, unue studis ekonomion, poste eklaboris kiel tradukisto angla-germana en Britio kaj sekve atingis tradukistan diplomon de la universitato de Darmstadt en 1987. Poligloto, li scipovas, krom la germana kaj la angla, la lingvojn danan, svedan, norvegan, francan, italan, hispanan, nederlandan kaj afrikansan, krom planlingvoj Esperanto, Ido, Novial, Interlingua, Interlingue. Relative malfrue, en 1995, li lernis volapukon. Studon de planlingvoj li vidas kiel intelektan defion kaj flegadon de Volapük kiel historian devon. En tiu senco li kunlaboris kun *Reinhard Haupenthal* (1945–2016), germana esperantisto, interlingvisto, profesie instruisto pri la germana lingvo kaj katolika religio. La ĉefa agadkampo de Haupenthal estis la eldonado: Krom Esperantaj libroj, li publikigis en kritikaj reeldonoj multajn gravajn dokumentojn pri interlingvistiko (ekz. la bibliografion de Peter Stojan) kaj reproduktajn de materialoj en diversaj planlingvoj, ĉefe en Volapük. Li redaktis revuon „Volapükabled” (1985–1990) kaj prizorgis bibliotekon de volapukaĵoj akiritaj de Arie de Jong, Johann Krüger kaj Johann Schmidt. Sian gravan kolekton de originalaj materialoj pri Volapük, inklude de la taglibroj de Schleyer, li donacis al la Bavara Ŝtata Biblioteko en Munkeno.